

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย

การประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และฉบับปรับปรุง พ.ศ.2545 ว่าด้วยแนวทางการจัดการศึกษาที่ระบุว่า “การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ...” ซึ่งการปฏิรูปการศึกษาเป็นหัวใจของการปฏิรูปการเรียนรู้โดยมีสาระสำคัญ 3 ประการ คือ 1) ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ 2) ถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด และ 3) กระบวนการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา, 2542 : 7)

ดังนั้น กระบวนการจัดการศึกษาจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนแต่ละคนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา, 2542 : 7) ประกอบกับในปัจจุบันนี้ การบริหารการศึกษามีการแข่งขันกันสูงมาก ไม่ต่างกับการทำธุรกิจทั่ว ๆ ไป ดังนั้นสถานศึกษาจึงสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน โดยนำเทคโนโลยีการสื่อสารและกิจกรรมต่าง ๆ มาใช้สนับสนุนวิธีการเรียนการสอน และช่วยในการถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจตามวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนกำหนดไว้ จึงทำให้รูปแบบการสอนเปลี่ยนไปจากเดิมที่ผู้สอนคอยป้อนความรู้ให้กับผู้เรียนมาเป็นการสร้างหรือจัดเตรียมความรู้ให้แก่ผู้เรียนตามความต้องการ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งการเรียนการสอนนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองตามความต้องการและความสามารถ โดยไม่จำเป็นต้องอยู่ในสถานที่เดียวกัน และเวลาเดียวกันกับผู้สอน เช่น การเรียนในชั้นเรียน ทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนมาใช้ในการเสริมการเรียนการสอนในชั้นเรียน

คณะวิทยาการจัดการ เป็นส่วนราชการหนึ่งของมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ภารกิจหลักคือ การผลิตบัณฑิตและบุคลากรในสายบริหารธุรกิจ การจัดการ และสายการเตรียมการจัดการเรียนการสอน ปัจจุบันคณะวิทยาการจัดการมีการจัดการศึกษา ใน 4 สาขาวิชาได้แก่ สาขาวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชานิติศาสตร์ สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ และสาขาวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สำหรับสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครมุ่งเน้นที่จะผลิตบัณฑิตที่มี

จิตสำนึกต่อจรรยาบรรณในวิชาชีพ มีคุณธรรม และจริยธรรม สามารถนำความรู้ด้านนิเทศศาสตร์ไปใช้ประกอบอาชีพ รับใช้ชุมชนและสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถสื่อสารโฆษณา และการประชาสัมพันธ์ได้ตามยุคโลกาภิวัตน์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว สนองความต้องการของผู้บริโภค กลุ่มเป้าหมาย และปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ปัญหาของการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ พบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ยังเน้นสอนแบบบรรยายมากกว่าให้นักศึกษาศึกษาค้นคว้า คิดสร้างสรรค์ และเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติจริงที่สอดคล้องกับความก้าวหน้าของศาสตร์และการเปลี่ยนแปลงวิถีปฏิบัติขององค์กรวิชาชีพ สอดคล้องกับผลการศึกษา เช่น (หนึ่งหทัย ขอผลกลาง, 2545 ; คมสัน รัตนสิมากุล และคณะ, 2547) ที่พบว่า นักเรียนมีประสบการณ์ในการเรียนด้านนิเทศศาสตร์น้อยหรือไม่มีเลย ขาดความชำนาญและทักษะความสามารถในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เครื่องมือและอุปกรณ์ทางการผลิตสื่อ เป็นต้น ทั้งนี้สาเหตุหลักเป็นเพราะ 1) นักศึกษาไม่ชอบออกนอกสถานศึกษา เพราะอายุจะทำกิจกรรมต่อหน้าบุคคลที่ไม่คุ้นเคย กลัวเหนียว และต้องเสียค่าใช้จ่าย 2) วิชาโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ ต้องใช้บุคคลภายนอกประเมินว่านักศึกษาสามารถประยุกต์นำความรู้มาใช้งานได้จริงหรือไม่ 3) การนำเสนอกิจกรรมในห้องเรียนจะมีผู้สอนและเพื่อนนักศึกษาที่ช่วยกันดู แต่จะวัดความสามารถด้านต่าง ๆ ยาก 4) นักศึกษาไม่ค่อยไปดูงานนอกสถานศึกษา เช่น งานนิทรรศการ งานอีเว้นท์ การแสดงต่าง ๆ เป็นต้น ทำให้การนำเสนอผลงานไม่น่าสนใจ เพราะการดูงานนอกห้องเรียนจะทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์แล้วนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนได้ 5) การทำกิจกรรมในห้องเรียนไม่สามารถวัดความสามารถส่วนบุคคลของนักศึกษาได้ เพราะใน 1 กลุ่มจะมีคนทำกิจกรรมอยู่ 1-2 คนเท่านั้น แต่ถ้านักศึกษาได้ทำกิจกรรมนอกห้องเรียนทุกคนจะต้องจัดกลุ่มและแบ่งหน้าที่ให้รับผิดชอบและแก้ปัญหาาร่วมกัน

ข้อสังเกตของผู้วิจัยที่พบว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ในภาคการศึกษา 2554 ที่ผ่านมา ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมนอกสถานที่ของวิชาโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ เช่น การณรงค์กิจกรรมสาธารณะ กิจกรรมการจัดงานวัด กิจกรรมการจัดชุมต่าง ๆ เป็นต้น แต่ผลจากการจัดกิจกรรมต่าง ๆ พบว่านักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ ขาดความกระตือรือร้น ขาดทักษะ ไม่มีการวางแผนอย่างรอบคอบ และไม่กล้าตัดสินใจเมื่อเกิดปัญหา ขาดการฝึกให้มีศักยภาพในการสร้างรูปแบบการคิดเป็นของตนเอง ดังนั้น การเรียนการสอนวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์นักศึกษาจะต้องมีทักษะทั้งทางทฤษฎีและภาคปฏิบัติควบคู่กัน ต้องบูรณาการความรู้จากหลายแหล่ง ทั้งจากสื่อ จากองค์กรวิชาชีพ จากห้องปฏิบัติการจริง เช่น สตูดิโอ อุปกรณ์จริง ไม่ใช่เรียนตามหนังสือและเรียนในห้องเรียนอย่างเดียว ประกอบกับกระแสความเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับสาขานิเทศศาสตร์เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็วใน

ต่างประเทศ จนทำให้หน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษาด้านนิเทศศาสตร์และสมาคมวิชาการด้านนิเทศศาสตร์ของต่างประเทศต่างหันมาให้ความสนใจกับการพัฒนาบุคลากรและมาตรฐานการเรียนการสอนด้านนิเทศศาสตร์เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะความก้าวหน้าของศาสตร์ในสาขานิเทศศาสตร์ (advancements in knowledge) การเปลี่ยนแปลงของประชากร (changing demographics) ทฤษฎีการเรียนรู้แบบใหม่ (new theories of learning) (National Communication Association [NCA.], 2000) การสอนและการเรียนรู้แบบปฏิสัมพันธ์ (interactive teaching and learning) การสอนเป็นทีม (use of teams) ผู้เรียนจะต้องได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลายที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจจากการดำเนินกิจกรรมนอกห้องเรียนต่าง ๆ ด้วยตนเอง เช่น การสืบค้น การคาดเดา การตรวจสอบ และให้เหตุผลในกิจกรรมการแก้ปัญหาที่มีการพูด และเปลี่ยนความคิด ได้อธิบาย อภิปรายและชี้แจงเหตุผล ซึ่งนอกจากจะเป็นการพัฒนาความสามารถและกระบวนการในการแก้ปัญหาแล้ว ยังช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ (วรฉนิ ขุนศรี, 2546 : 74) ดังนั้นสิ่งที่สำคัญก็คือ ผู้สอนจะต้องคำนึงเสมอว่าจะสอนอย่างไรจึงจะช่วยให้ผู้เรียนสรุปสิ่งที่เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ทั้งนี้ต้องตระหนักว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนจะต้องลงมือปฏิบัติ และสร้างความรู้ด้วยตนเอง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนจึงเป็นเรื่องสำคัญยิ่งสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

ปัญหานี้จึงเป็นประเด็นที่ควรได้รับการแก้ไข ดังข้อเสนอของนักวิชาการที่ระบุว่า กระบวนการเรียนในปัจจุบันต้องกระตุ้นให้นักศึกษารู้จักใช้ความคิดวิเคราะห์ รู้จักค้นคว้าความรู้ใหม่ ๆ รวมทั้งทำกิจกรรม เป็นการฝึกประสบการณ์การทำงานในชีวิตจริง ฝึกแก้ปัญหาเพื่อความแข็งแกร่งและความเป็นนักริเริ่มสร้างสรรค์ในโลกการทำงาน ตลอดจนมีจรรยาบรรณและจริยธรรมในวิชาชีพ อมรวิรัช นาครทรรพ (2539) และสุดาพร ลักษณ์ยนาวิน (2550) กล่าวว่า การเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางต้องเกิดจากความเข้าใจสภาพของผู้เรียน รวมทั้งสภาพแวดล้อมของผู้เรียนเพื่อสร้างกิจกรรมการเรียนที่เหมาะสมกับระดับและศักยภาพผู้เรียน รวมทั้งสภาพสังคมนอกห้องเรียน หากขาดความเข้าใจดังกล่าว การจัดกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางอาจกลายเป็นการจัดการเรียนที่เน้นความคิดความเข้าใจของผู้สอน จนผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาตามศักยภาพของตนได้ วิธีการเรียนการสอนแบบนี้ต้องอาศัยพลังในการเรียนการสอน ทั้งในแง่ของการเตรียมการ เวลาในการค้นคว้าหาข้อมูล เวลาในการทำกิจกรรม และเวลาที่ต้องมีให้แก่กันระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอน นอกจากนั้น เครื่องมือและสภาพทางกายภาพของห้องเรียนที่จะเอื้อให้การเรียนรู้ในแนวทางและวิธีสอนแบบใหม่เพื่อให้ผู้เรียนมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสื่อ กับเพื่อนและกับผู้สอนในระหว่างเรียนก็นับเป็นเรื่องที่ทำนายผู้สอนไม่น้อย

กระบวนการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้ตามสภาพจริง (Authentic learning) โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนเป็นทางเลือกหนึ่งในการพัฒนาเรียนรู้อย่างยั่งยืนของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และสามารถเชื่อมโยงความรู้ได้อย่างมีเหตุผล ดังนั้นกระบวนการเรียนการสอนตามสภาพจริงโดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนจะพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ โดยมีผู้สอนเป็นผู้สนับสนุนช่วยเหลือ กระตุ้นให้ผู้เรียนสืบเสาะหาความรู้ และกระตุ้นให้เรียนรู้จากการสร้างความเข้าใจใหม่และสามารถจัดการกับปัญหาที่ซับซ้อนขึ้น กิจกรรมนอกห้องเรียนจึงสามารถนำมาใช้ในการพัฒนากระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณและการคิดเชื่อมโยงเชิงเหตุผลได้ กิจกรรมนอกห้องเรียน จึงสามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ เพื่อผลิตบัณฑิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ให้มีสมรรถนะทางวิชาชีพที่สอดคล้องกับความต้องการของหน่วยงานราชการและหน่วยงานเอกชนในยุครัฐูป และการจัดการเรียนการสอนในวิชาชีพนิเทศศาสตร์ที่จะสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกฝนกระบวนการคิด

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจทำการวิจัยเพื่อค้นหารูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน เนื่องจากการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนยังต้องมีการพัฒนาปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนของสถานศึกษาแต่ละแห่ง ซึ่งการค้นหารูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนที่เหมาะสมยังสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาที่ถูกต้องในอนาคตอีกด้วย ซึ่งทำให้การพัฒนาไม่สูญเปล่าในด้านคุณภาพประสิทธิภาพ ค่าใช้จ่าย และเวลาที่ใช้ในการพัฒนา โดยงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเลือกที่จะศึกษาเพื่อค้นหารูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ผู้บริหาร อาจารย์ ตลอดจนบุคลากรทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร เพื่อใช้เตรียมองค์ประกอบการพัฒนาการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนให้สามารถรองรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต นอกจากนั้นผลการวิจัยที่ได้สามารถนำมาใช้เป็นรูปแบบการจัดทำกิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร และยังสามารถใช้เป็นแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนในคณะอื่น ๆ ของ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร และสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ ได้อีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสังเคราะห์รูปแบบกิจกรรมนอกห้องเรียนการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
2. เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ดังนี้
 - 2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองที่จัดกิจกรรมนอกห้องเรียนการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่พัฒนาขึ้น ระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน
 - 2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองที่จัดกิจกรรมนอกห้องเรียนการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่พัฒนาขึ้น กับกลุ่มควบคุมที่เรียนแบบปกติ
3. เพื่อหาความพึงพอใจของผู้เรียนจากการได้รับจัดกิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตทางด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

- 1) ผู้เชี่ยวชาญประเมินรูปแบบกิจกรรมนอกห้องเรียน ได้แก่ อาจารย์คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร โดยคัดเลือกแบบวิธีเฉพาะเจาะจง จำนวน 3 ท่าน
- 2) นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครที่กำลังศึกษาอยู่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ ระดับปริญญาตรี ภาคปกติ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีเฉพาะเจาะจง ได้แก่

1. กลุ่มที่ 1 กลุ่มควบคุมที่เรียนแบบปกติ จำนวน 30 คน
2. กลุ่มที่ 2 กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน จำนวน 30 คน

3. กลุ่มที่ 3 กลุ่มผู้เรียนที่เคยเรียนในรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ เพื่อทำแบบทดสอบในการหาค่าความยากง่ายของแบบทดสอบ จำนวน 50 คน

2. ขอบเขตเนื้อหา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ จำนวน 3 หน่วยกิต 3(2-2) เป็นรายวิชาทฤษฎีในกลุ่มรายวิชาบังคับเรียน สาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร คือ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับความหมาย ความสำคัญ และความสัมพันธ์ระหว่าง การประชาสัมพันธ์ การโน้มน้าวใจ ทฤษฎีการโน้มน้าวใจ นำเสนอสิ่งที่ได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ทฤษฎีจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการโน้มน้าวใจ ทฤษฎีสังคมวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการโน้มน้าวใจ ลักษณะและวิธีการ โน้มน้าวใจโดยการใช้สื่อต่าง ๆ

ผลการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน นักศึกษาสามารถมีกิจกรรมในการเรียนการสอนได้หลากหลาย กิจกรรม ซึ่งนักศึกษาสามารถสร้างองค์ความรู้และการเรียนรู้ได้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้นได้

3. ขอบเขตพื้นที่ในการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดพื้นที่สาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

4. ขอบเขตทางด้านระยะเวลา

การศึกษาเรื่องการพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ผู้วิจัยศึกษาตั้งแต่เดือน 26 มิถุนายน 2555 ถึงเดือน 25 มิถุนายน 2556

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ประโยชน์ในระดับบุคคล

อาจารย์สาขาวิชานิเทศศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ ได้รู้รูปแบบการสอนแบบผสมผสานทางด้านกิจกรรมในรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องมาสังเคราะห์เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มีกระบวนการเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

โดยผู้เรียนสามารถมีกิจกรรมในการเรียนการสอนได้หลากหลายกิจกรรม ซึ่งนักศึกษาสามารถสร้างองค์ความรู้และการเรียนรู้ได้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้นได้

2. ประโยชน์ในระดับสถาบัน

2.1 เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนในรายวิชาอื่น ๆ ในหลักสูตรอื่น ๆ หรือกลุ่มผู้เรียนอื่น ๆ ได้ต่อไป

2.2 เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพัฒนาหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร และสถานศึกษาต่าง ๆ ต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

การสังเคราะห์รูปแบบกิจกรรมนอกห้องเรียน หมายถึง การแยกแยะหลักสูตรให้เห็นองค์ประกอบย่อย โดยมุ่งหวังให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาวิชาและพฤติกรรม ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางของหลักสูตรในแต่ละวิชา ทั้งนี้เพื่อสร้างความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างจุดประสงค์รายวิชากับเนื้อหาวิชา รวมถึงการกำหนดสัดส่วนน้ำหนักความสำคัญของเนื้อหาและพฤติกรรมอันพึงประสงค์ในการวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อนำมาจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ หรือแนวทางการจัดการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระนั้น

นักศึกษาสาขานิเทศศาสตร์ หมายถึง นักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2555

รูปแบบการเรียนการสอน หมายถึง รูปแบบการเรียนการสอนที่พิจารณาจากองค์ประกอบการเรียนการสอน 6 องค์ประกอบ ได้แก่ จุดประสงค์การเรียนรู้ วิธีการสอน สื่อที่ใช้ในการถ่ายทอดเนื้อหา ลักษณะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน และคุณสมบัติของผู้เรียน

การเรียนรู้แบบปกติ หมายถึง รูปแบบการเรียนการสอนแบบกลุ่มใหญ่ โดยมีผู้สอนเป็นผู้ให้ความรู้แบบบรรยาย การสาธิต และสื่อต่าง ๆ เช่น เอกสารประกอบการสอนการนำเสนอด้วยโปรแกรมนำเสนอ (PowerPoint) มีการทำกิจกรรมและการวัดผลเป็นรายบุคคล

การพัฒนา หมายถึง การวิเคราะห์กิจกรรมนอกห้องเรียน การเลือกเนื้อหาพร้อมสื่อการเรียนรู้ การวัดประเมินผล พร้อมทั้งสร้างตัวจริง การประเมิน การปรับปรุงและการนำไปใช้

กิจกรรมนอกห้องเรียน หมายถึง กิจกรรมนอกห้องเรียน เช่น การจัดงานวัด การໄ໊วสื่อประชาสัมพันธ์ตามสถานที่ต่าง ๆ งานอีเว้นท์ ฯลฯ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ของผู้เรียนที่เกิดขึ้นหลังจากผ่านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น โดยวัดผลจากคะแนนและแบบทดสอบ

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือเจตคติที่มีต่อการทำงาน หรือต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่สอดคล้องกับความถนัด ความสนใจ หรือความพอใจ ซึ่งจะส่งผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการทำงานหรือการเรียนรู้ ความรู้สึกชอบ หรือเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ต่อการจัดการเรียนการสอน รายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษา สาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร